

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоржчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ

ГОДИНА ПЕТА
БРОЙ 2
октомври 1940

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06.

ЗАДРУЖНО

по народна приказка

Тръгналъ самъ старецъ хромъ при знахарь прочуть въ града да иде да му ранитъ лѣкува, та на старини съ крака здрави да добрува. День вървѣлъ, два вървѣлъ, а кога назадъ очи извърналь — все до селото стояль.

А задъ него младъ човѣкъ, съсь тояжка и завързани очи, чукне тукъ, бутне тамъ, иска бързо да върви, а му пѣтя не

мѣсто бродя.
— Менъ краката ми съ здрави, имамъ мишници корави и двамина като тебе носиль бихъ на грѣбъ, само нѣкой да ми сочи истинския пѣтъ.
— Азъ пѣкъ виждамъ си добре, но краката ми съ зле.
— Хайде, старче, да се съюзимъ, дружно двама да вървимъ. Азъ ще съмъ краката, ти ще си главата. Ще те нося до

спори.
— Къде, момко, съ тѣзъ очи? Слѣпъ човѣкъ си ти, трѣбва нѣкой други съ тебе да върви!
— При знахарь отивамъ, дѣдо! А пѣкъ самъ съмъ, нѣма кой да ме поведе.
— И азъ натамъ отивамъ, момко младъ! Но съмъ старъ и хромъ и си нѣмамъ никого въвъ своя домъ. Ето два дни вече ходя, а пѣкъ все на това

града, да се отървемъ отъ тѣзъ беда.
И така задружно двама стигнаха въ града завчасъ, лѣкъ намѣриха за свойтъ болки и съ днесъ щастливи хора.
Знай: самъ ли е човѣкъ въ беда, той не струва ни пара, но когато дружно всички си помагаме самички, нѣма нивга да робуваме, а ще вѣчно да добруваме.

ПРИКАЗКА

Ревна мецана горе — въ балкана да чуютъ всички весели птички, сватове, свати, бедни, богати и вси ергени, че ще се жени младата Мена съ Вълчо храбреца.

Ревна — и ето: долу — въ полето, въ една джбравна настана връва и олелия.

Де що се Крие — по кръстопѣти, въ мигъ се запѣти горе да иде, сватба да види.

Тръгна и Ежко — младъ бързобѣжко и старъ роднина: тукъ презъ падина, тамъ презъ горица носи душица, ала догдето мина полето съ вѣститѣ, рече сватбата свърши!

Борисъ Маковски

РАДОСТЪТА НА МАЛКИТЪ ДОБРУДЖАНЧЕТА

Единъ день преди българскитѣ войски да влѣзатъ въ Южна Добруджа, група бѣжанчета отъ с. Владимирово, като научаватъ, че заедно съ войницитѣ въ Добруджа идватъ и български писатели, отишли да ги видятъ въ кѣщата, въ която съ отседнали.

На снимката съ писателитѣ А. Каралиевъ, Н. Фурнаджиевъ, Г. Константиновъ и художника проф. Н. Кожухаровъ, заедно съ малкитѣ добруджанчета, снети предъ самата кѣща.

БАЛЧИКЪ

Балчикъ, ти вече си свободенъ, площиятъ изъ тебе знамена! И златно слънце въ небосвода разлива дѣждъ отъ свѣтлина.

Край тебъ морето безпредѣлно по-чудно сякашъ днесъ звѣни, и хвъркатъ волно чайки бѣли надъ чисти, кѣдрани вълни.

А въ твойтъ улици, послани съ килими пѣстри отъ цвѣтя — ехтятъ трѣби и барабани, и пѣятъ воини съсь тяхъ.
Ненчо Савовъ

НА РАЗХОДКА СЪ КОЛЕЛО

Трик-филмъ на „Славейче“, рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова.

Ей, че славна обиколка става съ тозъ велосипедъ! Ще го грабна и ще тичамъ съ пълна скоростъ, все напредъ.

Нивга чуждо да не взимамъ, Богъ наказвалъ този грѣхъ... Много имаше да чакамъ, ако смѣлъ герой не бѣхъ.

Туй пѣкъ куче какво души? Тича като че следъ менъ! Где ли, Боже, да се сгуша? Охъ, изби ме потъ студень!

Мене гони, туй е ясно! Ами накѣде сега? Тукъ пѣтеката е тѣсна, тамъ пѣкъ хълмътъ е високъ.

Право учеше ме майка, чуждо да не пипамъ азъ. На ми сега таратайка, — за смѣхъ станахъ въ тоя часъ!

ЮНАШКО СЪРДЦЕ

ЮНАШКО СЪРДЦЕ

Слънцето лижеше най-високитѣ върхове на Родопитѣ, когато дружината на Ангелъ войвода се спусна изъ най-тъмния и дълбокъ долъ къмъ полето. Въ гората бѣше тихо и пусто, само отъ време на време нѣкой кълвачъ прехвъркваше леко, залепаеше се върху кората на вѣковнитѣ дървета и започваше да кове еднообразно и неуморно. Отъ нѣкъде долиташе звѣнъ на стада, но откъде точно идѣха тѣзи сладки упойтелни звуци, мѣчно можеше да се долови. Ангелъ войвода се ослушваше, бръчкваше чело и се силѣше да различи най-близкия звѣнъ. За-

щото дружината му бѣше гладна, цѣли два дни бѣха били пѣтъ презъ даалийски и помашки селища. На две-три мѣста тѣ хващаха турци-дървари и имъ вземаха хлѣба, но можеха ли двадесетъ души да се нахранятъ съ единъ голѣмъ черенъ сомунъ?
Всички бързаха, макаръ че слънцето още не бѣше се скрило. Тази е последната гора. Като слѣзатъ долу въ широкия коларски пѣтъ за равнината, тѣ ще се шмугнатъ презъ низкитѣ кории, ще кривятъ изъ сухитѣ дерета и тѣкмо привечеръ ще стигнатъ до село Куру Бунаръ. Тамъ съ най-смѣлитѣ

и най-вѣрнитѣ ятаци на дружината. Но дотамъ има още 3 часа пѣтъ, а момчетата бѣха премалѣли отъ гладъ.
— Бре, та жива душа ли нѣма по тия мѣста? — измърморил начумерено войводата и се огледа. И тѣкмо презъ това време отъ корията се дочу шумъ. Момчетата се спрѣха и свалиха пушкитѣ си. Нѣкой подвикваше като на стадо, подвикваше и хълдеше. Всички се спотаиха. Двама-трима нетърпеливи юнаци се промъкнаха напредъ и се вгледаха. Тукъ наблизо свършваше корията и започваха тревясали цѣлини и нѣколко отѣпкани стърнища.
— Момче, — обадиха тѣ на войводата. — Пасе шилета.

— Българче ли е?
— Българче е.
— Промѣкнете се до него, но гледайте хемъ да не избѣга, хемъ пѣкъ да го не изплашите — порѣжа войводата.
Момчето, като видѣ едритѣ, загорѣли и вѣоржжени хора, преглътна езика си отъ страхъ, но не се и помръдна отъ ѣстото си.
— Какъ се казвашъ? — питаша го тѣ най-напредъ.
— Колко, — преглътна то мѣчително като ги оглеждаше плахо.
— Отъ кѣде си?
— Отъ Айдормушъ.
— Чий съ тѣзи шилета?
— На Хаджи Димитраки Базиргяновъ.
Въ това време го набликоли-

ха и другитѣ юнаци отъ дружината. Момчето се въртѣше плахо на всички страни и току впиваше погледъ въ войводата. Познаваше то и по държането му, и по облѣклото, и по сияхлѣцитѣ му, че този човѣкъ имъ е главатарѣтъ.
— Колко ти плаща твоя чорбаджия? — попита го кротко Ангелъ войвода.
— Петъ крини жито, два чифта царвули и единъ катъ руба.
— За цѣлото лѣто ли?
— Не, за цѣла година.
— Ами защо си плакалъ? Момчето се наведе срамежливо.
— Одеве Мехмедъ Топрак-олу и още единъ читакъ ме